

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Národní centrum regionů, s.r.o.**, IČO: 29182646
sídlem Panská 361/13, Brno

zastoupeného JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou,
sídlem Údolní 550/61, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1

o žalobě proti stanovisku ředitele odboru uzavírání a archivace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 5. 2016, čj. MSMT-8092/2014-25, a rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o krácení dotace ze dne 8. 3. 2016

takto:

- I. Žaloba proti stanovisku ředitele odboru uzavírání a archivace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 5. 2016, čj. MSMT-8092/2014-25, **se odmítá.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o krácení dotace ze dne 8. 3. 2016 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě proti stanovisku ředitele odboru uzavírání a archivace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 5. 2016, čj. MSMT-8092/2014-25.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Leony Grumlíkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou k poštovní přepravě dne 15. 7. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení stanoviska ředitele odboru uzavírání a archivace Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 5. 2016, čj. MSMT-8092/2014-25 (dále jen „**Stanovisko k námitkám v II. instanci**“), kterým byl žalobce vyrozuměn o posouzení jím podaných tzv. „námiték v druhé instanci“, jimiž žalobce brojil proti stanovisku odboru administrace IPs a regionálního školství ze dne 5. 4. 2016, čj. MSMT-8092/2014-23 („**Stanovisko k námitkám v I. instanci**“). Obě stanoviska byla vydána v souvislosti s námitkami, jimiž žalobce brojil proti neschválení žádosti o platbu dotačních prostředků a opatření spočívajícímu ve zkrácení/nevyplacení dotace z důvodu žalovaným identifikovaných nesrovnalostí.

II. Stručná rekapitulace průběhu řízení

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce námitkou proti postupu žalovaného jako Řídícího orgánu Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost (dále jen „**Řídící orgán**“) ze dne 31. 3. 2016 (dále jen „**Námitka v I. instanci**“) brojil proti postupu Řídícího orgánu ve věci kontroly Závěrečné monitorovací zprávy projektu č. CZ.1.07/1.1.00/50.0123 s označením „Rozvoj pro konkurenceschopnost a stabilnější uplatnění na trhu práce“ (dále jen „**Projekt**“).
3. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla dne 8. 3. 2016 zaslána emailová zpráva s označením „Závěrečná 4. monitorovací zpráva projektu reg. č. CZ.1.07/3.1.00/50.0123 - schvalovací mail“. Žalobce byl uvedeným sdělením informován o tom, že jeho závěrečné žádosti o platbu nebylo vyhověno a že celková výše dotace mu je krácena o nezpůsobilé výdaje v celkové výši 2 940 210,91 Kč, resp. že mu tyto prostředky nebudou vyplaceny. Žalovaný v předmětném sdělení konstatoval následující skutečnosti:

„na základě vypořádání připomínek k závěrečné 4. monitorovací zprávě projektu reg. č. CZ.1.07/3.1.00/50.0123, (Rozvoj pro konkurenceschopnost a stabilnější uplatnění na trhu práce) je Vám tímto dotčená monitorovací zpráva schválena.

V závěrečné žádosti o platbu je schváleno vyúčtování výdajů ve výši 0,00 Kč.

Žádost o platbu a celková výše dotace Vám je krácena o nezpůsobilé výdaje v celkové výši 2 940 210,91 Kč, z toho 2 491 704,16 Kč přímé náklady (dále jen „PN“) a 448 506,75 Kč nepřímé náklady (dále jen „NN“), které na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace činí 18 % z částky přímých nákladů bez křížového financování. Co se týká krácení NN, uvádíme, že tyto náklady vznikly a jsou způsobilé ve výši odvozené od jejich podílu na způsobilých přímých nákladech snížených o položky křížového financování. Poskytovatel tedy proplácí vždy jen přímé náklady a k nim náležející nepřímé náklady dané % dle Rozhodnutí o poskytnutí dotace.

Kompletní výčet pochybení je uveden v příloze schvalovacího emailu. Na základě nenaplnění monitorovacích indikátorů byla vypočtena sankce ve výši 100 % celkové částky dotace.

Částka 2 940 210,91 Kč je nevyplacena. Částka 1 242 970,00 Kč (zálohová platba) není předmětem závěrečného finančního vypořádání ze strany poskytovatele dotace MŠMT. Cílem je snaha předejít dvojímu odvodu, a to jednak ze strany poskytovatele dotace, a jednak ze strany příslušného orgánu finanční správy. V případě těchto finančních prostředků bude odvod a případné penále vymáhat orgán finanční správy“.

4. Žalobce v Námitce v I. instanci uvedl, že „podmínky pro schválení závěrečné žádosti o platbu dotace ve 4. MZ projektu CZ.1.07/3.1.00/50.0123 byly splněny. Stanovené monitorovací indikátory výstupů a výsledků byly naplněny, včetně způsobilosti nákladů“, přičemž přislíbil, že „jednotlivé důkazy, spisy, materiály dokládající řádné splnění podmínek pro schválení žádosti o platbu“ dodá žalovanému do 30 dní.
5. Ve Stanovisku k námitkám v I. instanci přitom žalovaný v reakci na uvedenou námitku uzavřel, že podané námitky „nepovažuje za námitku ve smyslu Příručky pro příjemce finanční podpory z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, verze 8“. Uvedl, že „v případě, že se příjemce po obdržení písemného vyrozumění zasláného poskytovatelem neztotožňuje se zasláným vyjádřením a svůj nesouhlas je schopen doložit relevantními argumenty či doklady, má možnost podat ke konkrétnímu rozhodnutí poskytovatele námitku. Příjemce podal námitku, ale zcela nekonkrétní, nepoukazuje na konkrétní závěry či konkrétní rozhodnutí ŘO OP VK. Příjemce uvádí, že doloží veškeré potřebné důkazy, spisy a materiály do 30 dní od podání námitky. Lhůta pro podání námitek vychází z PPŽP, verze 8, kapitola 2.4. Příjemce má na zpracování a podání námitek 15 pracovních dnů, po uplynutí této lhůty není možné ze strany poskytovatele brát námitky zřetel. Nelze tedy souhlasit s doložením podkladů k námitce 30 dní od jejího doručení. U podání příjemce nelze provést řádné prošetření ve stanovené lhůtě PPŽP, jelikož nebyly předloženy žádné dokumenty a podklady, ze kterých by bylo možné šetření provést“.
6. Žalobce v námitce ze dne 21. 4. 2016 (dále jen „**Námitka ve II. instanci**“) s uvedeným posouzením nesouhlasil, přičemž opětovně konstatoval, že relevantní podklady dokládající splnění vytýkaných nedostatků předloží nejpozději do 30 dnů od podání této námitky, a zdůraznil, že námitku podává zejména proto, že stanovené monitorovací indikátory výstupů a výsledků byly naplněny, včetně většiny způsobilosti nákladů.
7. Žalovaný ve Stanovisku k námitkám v II. instanci setrval na posouzení uvedeném ve Stanovisku k námitkám v I. instanci s tím, že ze strany žalobce „nebyla předložena relevantní argumentace vyvracející pochybení vytýkaná v rámci závěrečné monitorovací zprávy dotčeného projektu, ani nebyly doloženy žádné nové skutečnosti, dokumenty či podklady, které by mohly být opětovně přezkoumány“. Doplnil, že Příručka pro příjemce finanční podpory z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, verze 8 (dále jen „**Příručka pro příjemce**“), v kapitole 2.4 „Námitky a jejich řešení“ umožňuje podat námitku ve II. Instanci ve lhůtě 15 pracovních dnů od obdržení písemného vyrozumění o vyřízení námitky v první instanci, přičemž prodloužení lhůty není možné a k pozdějšímu doručení nebude tedy přihlíženo.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě rekapituloval postup žalovaného ve věci vyřízení podaných námitek. Žalovaným vydané Stanovisko k námitkám v II. instanci přitom označil za rozhodnutí, proti němuž podanou žalobou brojil.
9. Uvedl, že na základě žádosti mu byla ze shora označeného operačního programu poskytnuta dotace na úhradu výdajů souvisejících s realizací Projektu, a to na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 50.1/072/2014 ze dne 31. 7. 2014 (dále jen „**Rozhodnutí o poskytnutí dotace**“). Konstatoval, že v souladu s bodem 8.2.3 Příručky pro příjemce vypracoval Závěrečnou monitorovací zprávu (dále jen „**Závěrečná monitorovací zpráva**“). Řídící orgán po uskutečněné kontrole vyhotovil podle žalobce dokument označený „Zjištěné nedostatky k 4. MZ projektu č. CZ.1.07/1.1.00/50.0123 Rozvoj pro konkurenceschopnost a stabilnější uplatnění na trhu práce“, v němž dospěl k podezření o porušení konkrétně specifikovaných podmínek dle Rozhodnutí o poskytnutí dotace a specifikoval výši vypočtené sankce (dále jen „**První připomínky**“). Žalobci byly posléze doručeny také další připomínky, v nichž žalovaný podle žalobce uvedl, že vyzval příjemce, aby ve stanoveném termínu doložil potřebné podklady a dokumenty.
10. Žalobce dále konstatoval, že dne 31. 3. 2016 podal v souladu s bodem 2.4 Příručky pro příjemce Námitku v I. instanci, v níž mj. žádal o poskytnutí lhůty 30 dnů od podání námitek k dodání podkladů, materiálů, spisů dokládajících odůvodněnost námitek.
11. Žalovaný podle žalobce reagoval vydáním Stanoviska k námitkám v I. instanci s tím, že podanou námitku nepovažoval za námitku ve smyslu Příručky pro příjemce, neboť ji shledal nekonkrétní a nepoukazující na konkrétní závěry či rozhodnutí Řídícího orgánu.
12. Žalobce uvedl, že na uvedené reagoval podáním Námitky v II. instanci. Namítl, že dle jeho názoru byla Závěrečná monitorovací zpráva podána v řádné lhůtě dne 5. 10. 2015 v souladu s Příručkou pro příjemce a se zákonem. Žalobce uvedl, že při vypracování zprávy vycházel z předchozí zavedené praxe a zpráva plně vyhovovala zákonným požadavkům. Velké množství dokumentů, které mělo dle žalovaného chybět, bylo dle žalobce řádně doloženo, a to i několikrát. Většina vytýkaných nedostatků je dle žalobce buď formálního rázu, nebo došlo k nepochopení některých z předaných podkladů.
13. Žalobce rovněž poukázal na to, že u něj byla před ukončením realizace Projektu prováděna veřejnosprávní kontrola žalovaného, o jejímž výsledku byl vyhotoven protokol č. 002/2015-400-m ze dne 18. 5. 2015, přičemž při této kontrole nebyly zjištěny nedostatky, stran nichž by byl žalobce povinen přijmout opatření k jejich odstranění.
14. Žalobce namítl, že proti zamítnutí Námitky v I. instanci podal v řádné lhůtě Námitku v II. instanci, neboť se domníval, že Námitka v I. instanci obsahovala předepsané náležitosti a měla být proto řádně posouzena. Dle žalobce Námitka v I. instanci splňovala náležitosti námitek dle bodu 2.4 Příručky pro příjemce. Obě námitky byly podle žalobce podány řádně a způsobem odpovídajícím Příručce pro příjemce.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 9. 2016 konstatoval, že žaloba je nepřípustná, resp. nedůvodná. S poukazem na § 65 odst. 1 s. ř. s. a § 72 odst. 1 s. ř. s. uvedl, že dopis ze dne 5. 4. 2016 byl žalobci doručen dne 6. 4. 2015, a dle žalovaného je tedy zřejmé, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. vůči tomuto dopisu žalobci již marně uplynula. Oba napadené dopisy nadto nelze dle

žalovaného považovat za úkony správního orgánu z předcházejícího řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce, a nejsou tedy rozhodnutími vydanými podle výše uvedeného právního předpisu a jsou proto podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeny. Žaloba by tak měla být podle žalovaného odmítnuta.

16. Dle žalovaného napadené dopisy neměly a ani nemají mít povahu správního rozhodnutí, jelikož jde o pouhou komunikaci mezi poskytovatelem a příjemcem dotace. Pouhými a jedinými úkony vyvolávajícími vůči příjemci právní účinky jsou dle žalobce „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti/podezření na porušení rozpočtové kázně a předání věci správci daně“ ze dne 7. 5. 2015 a „Oznámení příjemci podpory o nesrovnalosti/podezření na porušení rozpočtové kázně a předání věci správci daně“ ze dne 7. 7. 2015, které žalobce podle žalovaného zřejmě záměrně nenapadá, neboť by vůči nim byla žaloba opožděná.
17. Žalovaný dále poznamenal, že jako Řídící orgán odpovídá za řádné řízení a provádění předmětného operačního programu a jeho provádění v souladu se zásadou řádného finančního řízení, v rámci které mimo jiné ověřuje, zda byly výdaje na operace vykázány příjemci skutečně vynaloženy a zda jsou v souladu s předpisy Společenství a vnitrostátními předpisy, včetně zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o finanční kontrole**“), který mu ukládá mimo jiné povinnost vynakládat veřejné výdaje pouze na operace, které jsou v souladu s právními předpisy a splňují předepsaná kritéria.
18. V rámci realizace Projektu, na který bylo žalovaným vydáno Rozhodnutí o poskytnutí dotace, se pak žalobce podle názoru žalovaného dopustil několika pochybení. V podrobnostech žalovaný odkázal na „*přiložený spisový materiál, zejména pak napadené dopisy*“. Za nejzávažnější pochybení žalobce přitom žalovaný považoval vytýkané nenaplnění monitorovacích indikátorů, jež má dle části IV, bodu 2.3. Rozhodnutí o poskytnutí dotace za následek uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % z celkové částky dotace. Žalovaný konstatoval, že v návaznosti na výše uvedené informoval dopisem ze dne 7. 6. 2016 Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, jakožto úřad příslušný k posouzení porušení rozpočtové kázně, čímž splnil povinnost mu danou ustanovením § 57 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“).
19. K podrobnostem, jež souvisí se skutečnostmi, které vedly žalovaného k domněnce, že došlo k pochybení při realizaci projektu, odkázal žalovaný obsah spisového materiálu.
20. K právní povaze napadených dopisů žalovaný uvedl, že jde o pouhou reakci na podnět žalobce ohledně tvrzené pochybnosti o správnosti postupu poskytovatele dotace v rámci komunikace mezi poskytovatelem a příjemcem. Napadený dopis je tedy podle přesvědčení žalovaného pouhou odpovědí příjemci v rámci zásady dobré správy ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Dle žalovaného se tedy nemůže jednat o správní rozhodnutí, neboť se jedná o pouhou komunikaci mezi poskytovatelem a příjemcem. Žalovaný zdůraznil, že napadenými dopisy se nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva a povinnosti žalobce dle ustanovení § 9 a § 67 správního řádu ani dle ustanovení § 65 s. ř. s., což je dle žalovaného patrné i z formy a obsahu těchto dopisů. Žalovaný zdůraznil, že k úpravě práv a povinností příjemce došlo již „Oznámením příjemci podpory o nesrovnalosti/podezření na

porušení rozpočtové kázně a předání věci správci daně“ ze dne 7. 5. 2015 a „Oznámením příjemci podpory o nesrovnalosti/podezření na porušení rozpočtové kázně a předání věci správci daně“ ze dne 7. 7. 2015, které touto žalobou nejsou napadeny.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Identifikoval přitom z dále popsanych důvodů vady, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom nepřistoupil k provádění žalobcem navrhovaných důkazních prostředků při jednání, neboť pro meritorní závěry soudu postačoval obsah správního spisu předloženého žalovaným k výzvě soudu (důkazní prostředky předložené žalobcem byly jeho součástí, popř. nemohly na meritorním posouzení rozhodných otázek soudem ničeho změnit).
22. Městský soud v Praze především posuzoval, proti jakému úkonu žalobce podanou žalobou ve skutečnosti materiálně brojí. Z dále uvedených důvodů přitom dospěl k závěru, že tímto úkonem je ve skutečnosti právní akt – sdělení ze dne 8. 3. 2016, jímž žalovaný neschválil žádost žalobce o platbu a informoval jej o zkrácení celkové výše dotace o nezpůsobilé výdaje v celkové výši 2 940 210,91 Kč, resp. o nevyplacení dotace v této výši. Ač tedy žalobce jako žalobou napadené rozhodnutí označil Stanovisko k námitkám v II. instanci, ve skutečnosti svou procesní obranu směřoval především proti úkonu, kterým byla žalovaným zkrácena/nevyplacena dotace přiznaná Rozhodnutím o poskytnutí dotace. Soud přitom neměl v tomto ohledu žádné pochybnosti o tom, že žalobce podanou žalobou usiloval o přezkoumání postupu žalovaného záležejícího ve zkrácení dotace/nevyplacení dotačních prostředků v souvislosti s podáním žádosti o závěrečnou platbu dotačních prostředků, neboť se právě tímto úkonem cítil být negativně dotčen ve své právní sféře. Z uvedeného důvodu nepovažoval soud za potřebné žalobce vyzývat k úpravě žalobního petitu.
23. Vycházejí ze závěru, že žalobce podanou žalobou materiálně brojil především proti sdělení ze dne 8. 3. 2016, zabýval se níže soud posouzením tohoto úkonu a zvažoval, zda lze tento úkon považovat za rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. dále). Dospěl přitom k závěru, že sdělení o krácení/nevyplacení dotace ze dne 8. 3. 2016 je úkonem způsobilým přezkumem v tomto typu řízení.

K žalobě proti Stanovisku k námitkám v II. instanci

24. Předem tohoto posouzení však soud konstatuje, že Stanovisko k námitkám v II. instanci, proti němuž žalobce svou žalobu formálně směřoval, není rozhodnutím, které by bylo způsobilé přezkumu v řízení o žalobě vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s. Žalobu v části směřované proti tomuto úkonu tedy musel soud z dále popsanych důvodů odmítnout.
25. Soud si je vědom ustálené rozhodovací praxe správních soudů k problematice rozhodnutí o opravném prostředku – námitkách aprobevaných Příručkou pro příjemce vztahující se k předmětnému operačnímu programu. Správní soudy v tomto směru na půdorysu úpravy obsažené v § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“), ustáleně judikují, že rozpočtová pravidla ve

znění účinném před 19. 2. 2015 nepřipouštěla opravný prostředek proti rozhodnutí o nevyplacení části dotace podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel z důvodu porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Žalovaný jako poskytovatel dotace proto neměl pravomoc rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o snížení dotace a taková rozhodnutí je třeba považovat za nicotná.

26. Nejvyšší správní soud v tomto směru dovodil, že vzhledem k tomu, že rozpočtová pravidla ve znění účinném do 19. 2. 2015 institut námitek neznala a jejich podání v souvislosti s krácením platby dotačních prostředků nepřipouštěla, neměl nikdo pravomoc o takovém opravném prostředku rozhodnout. V rozsudku ze dne 10. 5. 2017, čj. 6 Afs 55/2016 - 70, Nejvyšší správní soud v tomto směru konstatoval, že „podle § 14e rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 nebylo možné podat žádný opravný prostředek, jelikož rozpočtová pravidla vylučovala použití správního řádu a sama žádný opravný prostředek neobsahovala (rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50). Žalovaný jako poskytovatel dotace proto neměl pravomoc rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o snížení dotace. Stejně tak ovšem nelze souhlasit ani se žalovaným, že by se jednalo jen o nějaké nezávazné vyřízení podnětu nad rámec zákonných povinností, neboť z obsahu rozhodnutí o námitce je zřejmé, že žalovaný autoritativně rozhodl, zda je námitka stěžovatele důvodná či nikoliv. Tento akt výslovně označil za „rozhodnutí o námitce“ a formálně mu vtělil všechny náležitosti rozhodnutí. Nešlo tudíž o žádné neformální a nezávazné vyřízení podnětu“.

V rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, č. 2475/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný, je nicotnost rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, č. 273/2004 Sb. NSS, kde shledal nicotným rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o odvolání proti rozhodnutí ředitele diagnostického ústavu, proti němuž nebylo odvolání dle zákona přípustné“.

27. Nejvyšší správní soud se přitom v řadě svých rozsudků rovněž opakovaně zabýval otázkou zajištění přístupu k soudu, a to v souvislosti s širokou poučovací povinností soudů se zřetelem k nejistotě účastníků řízení plynoucí z nedostatečné právní úpravy, resp. do rozhodnutí rozšířeného senátu (rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48) nejednotné rozhodovací praxe správních soudů (co do volby odpovídajícího žalobního typu). Rovněž se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vypořádal s otázkou včasnosti žalob směřovaných materiálně proti opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel, kde dovodil, že počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby proti opatření podle § 14e rozpočtových pravidel nemohl nastat dříve, než poskytovatel dotace rozhodl o opravném prostředku, který sám zakotvil v dotačních pravidlech (jakkoli je toto jeho rozhodnutí o opravném prostředku třeba považovat za nicotné).
28. Shora uvedené závěry byly následně opakovaně reflektovány v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu i zdejšího soudu.
29. Městský soud je přitom přesvědčen, že tyto závěry je třeba obdobně vztáhnout i na rozhodnutí o námitkách proti jiným rozhodnutím poskytovatele dotace, kterým fakticky dochází ke krácení/nevyplacení dotace (z jiných důvodů než důvodů aprobovaných ustanovením § 14e rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015). I ve vztahu k takovým

jiným rozhodnutím totiž platí, že žalovaný nebyl ze zákona nadán pravomocí rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o snížení dotace.

30. Platí tedy, že pokud by žalovaný o žalobcem podaných námitkách, tj. Námitce v I. instanci, resp. Námitce v II. instanci rozhodl, bylo by třeba v rámci řízení o podané žalobě vyslovit rozsudkem nicotnost těchto rozhodnutí.
31. Soud však nemohl na půdorysu nyní posuzované věci přehlédnout, že žalobce byl ve Stanovisku k námitkám v I. instanci toliko informován o tom, že žalovaný podané námitky „nepovažuje za námitku ve smyslu Příručky pro příjemce finanční podpory z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, verze 8“. Žalovaný z jím konkrétně označených důvodů odmítl podání žalobce v Námitce v I. instanci považovat za námitky ve smyslu Příručky pro příjemce a na místo rozhodnutí o nich žalobce informoval o tom, že se jeho podáním nebude věcně zabývat. Na shodném stanovisku pak žalovaný setrval i ve Stanovisku k námitkám v II. instanci s tím, že „podání příjemce nelze považovat za námitku ve smyslu Příručky pro příjemce finanční podpory z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, verze 8“.
32. Platí tedy, že na rozdíl od případů, v nichž soudy v minulosti opakovaně vyslovily nicotnost rozhodnutí o námitkách podaných příjemcem dotace podle Příručky pro příjemce, v nyní posuzované věci žalovaný nevydal o žalobcem podaných námitkách rozhodnutí, ohledně něhož by soud mohl (resp. byl povinen) vyslovit jeho nicotnost.
33. Žalovaným vydaná stanoviska, tj. Stanovisko k námitkám v I. instanci a Stanovisko k námitkám v druhé instanci, nepředstavují rozhodnutí, jimiž by žalovaný o podaných námitkách věcně rozhodl a přezkoumal jejich důvodnost. Právě naopak, žalovaný v uvedených přípisech žalobci toliko sdělil, že jím podané námitky nejsou námitkami podanými v režimu Příručky pro příjemce a že o nich proto nebylo možno rozhodovat. Uvedená stanoviska tedy ani z formálního pohledu, ani z materiálního hlediska nepředstavují rozhodnutí žalovaného, jejichž nicotnost by soud byl povinen vyslovit.
34. Za situace, kdy byl žalobce uvedenými stanovisky zpraven o tom, že jím podané námitky nelze považovat za námitky podané podle Příručky pro příjemce a stanovisky tedy nebylo o námitkách rozhodováno, nemohl soud přiměřeně aplikovat shora uvedená judikatorní východiska a vyslovit jejich nicotnost. Soud nemohl (na rozdíl od případů, které správní soudy posuzovaly v minulosti) vytýkat žalovanému v projednávané věci vydání nicotného rozhodnutí o opravném prostředku tehdy, pokud žalovaný předmětnými přípisy žalobci sdělil, že jím podané námitky nepředstavují námitky, o nichž by žalovaný byl podle Příručky pro příjemce oprávněn rozhodovat. Zjednodušeně řečeno, soud nemohl na půdorysu nyní posuzované věci (odchylně od v minulosti judikovaných případů týkajících se § 14e rozpočtových pravidel) žalovanému vytýkat, že vydal nicotná rozhodnutí o opravném prostředku v případě, kdy žalovaný naopak rozhodnutí o podaných námitkách vydat odmítl a žalobcem označenými přípisy o tom žalobce informoval.
35. Za této situace soud uzavřel, že žalovaným vydaná stanoviska, tj. Stanovisko k námitkám v I. instanci a Stanovisko k námitkám v II. instanci, nepředstavují rozhodnutí o opravném prostředku o rozhodnutí o krácení dotace a nejsou ani z formálního ani z materiálního hlediska rozhodnutími o veřejných subjektivních právech žalobce, která by byla způsobilá přezkumu v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

36. Ze shora popsaných důvodů proto soudu nezbylo než žalobu proti Stanovisku k námitkám v II. instanci výrokem I. tohoto rozsudku podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

K žalobě proti rozhodnutí o krácení/nevyplacení dotace

37. Jak však bylo uvedeno výše, soud při posouzení obsahu podané žaloby dospěl k závěru, že žalobce podanou žalobou materiálně brojí proti sdělení žalovaného ze dne 8. 3. 2016, jímž žalovaný neschválil žádost žalobce o platbu a informoval jej o zkrácení celkové výše dotace o nezpůsobilé výdaje v celkové výši 2 940 210,91 Kč, resp. o nevyplacení dotace v této výši.
38. Z dále uvedených důvodů přitom soud dospěl k závěru, že tento úkon žalovaného je třeba považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
39. Soud vyšel při posouzení povahy uvedeného aktu žalovaného především ze závěrů vyslovených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46.
40. V uvedeném rozsudku se rozšířený senát mimo jiné obecně zabýval přípustností soudního přezkumu rozhodnutí poskytovatelů dotace. Vyložil, že ve věcech dotací se výluka ze soudního přezkumu vztahuje pouze na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhověl. Na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl (resp. pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 rozpočtových pravidel *a contrario*). Rozšířený senát v tomto smyslu poukázal na to, že rozhodnutí, jímž poskytovatel dotační žádosti nevyhověl, je totiž s to citelně zasáhnout do právní sféry žadatele. U některých dotačních typů lze předně uvažovat o zásahu do práva vlastnit a pokojně užívat majetek [čl. 11 odst. 1 Listiny, případně čl. 1 prvního dodatkového protokolu Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (č. 209/1992 Sb.)]. To platí zejména tehdy, pokud žadatel může se zřetelem k adekvátně pevnému, rozumnou pochybnost nepřipouštějícímu právnímu prostředí, vytvořenému jednoznačnou právní úpravou a stabilizovanou rozhodovací praxí příslušných orgánů, opodstatněně očekávat konkrétní majetkový prospěch či jiný majetkový efekt. V těchto případech nelze podle rozšířeného senátu o soudním přezkumu procesních i hmotněprávních norem vůbec pochybovat. Zákonodárce totiž v těchto typech dotací projevil jasně svou vůli určité prostředky při splnění stanovených podmínek poskytnout a orgány moci výkonné mají jasně projevenou vůli zákonodárce vykonat. Při splnění zákonem stanovených podmínek proto žadatel poskytnutí dotace právem očekává a tomuto legitimnímu očekávání musí být poskytnuta soudní ochrana v procesní i hmotněprávní rovině.
41. Rozšířený senát v citovaném rozsudku taktéž zohlednil případy, kdy nemá žadatel o dotaci či návratnou finanční pomoc na její poskytnutí žádný právní nárok. Rozšířený senát zde vyslovil, že žadatel poté nemůže její poskytnutí legitimně očekávat ve smyslu ochrany ústavního práva na majetek. Skutečnost, že poskytovatel dotace má v takovémto případě široký prostor pro uvážení komu, za jakých podmínek a zda vůbec dotaci poskytne, nicméně podle rozšířeného senátu neznamená, že takovému žadateli bude soudní ochrana zcela odmítnuta.
42. Rozšířený senát v této souvislosti vyložil, že případný soudní přezkum negativních rozhodnutí o tzv. „nenárokových“ dotacích je omezen na posouzení řádného procesu, který

garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě.

43. V těchto případech musí být limity správního uvážení podle názoru rozšířeného senátu stanoveny zákonem, nebo si je musí správní orgán vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nemohou například stanovovat diskriminační podmínky, na základě kterých by mělo být rozhodováno. Stejně tak nesmí být excesivní či svévolná aplikační praxe poskytovatelů dotace. Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno. V rámci soudního přezkumu přísluší soudu posoudit, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil.
44. Rozšířený senát rovněž konstatoval, že okamžikem pravomocného rozhodnutí o přidělení dotace vzniká příjemci nárok na její čerpání v souladu s jejím předpokládaným účelem. Rozhodnutím o poskytnutí dotace je vždy založeno legitimní očekávání příjemce, že mu bude dotace poskytnuta, a pokud dodrží všechna pravidla, budou mu ve stanovených termínech peněžní prostředky vyplaceny. Nevyplacení části dotace pro nesplnění podmínek zasahuje do právní sféry příjemce a autoritativně určuje jeho práva a povinnosti ve vztahu k přislíbené dotaci, alespoň pokud jde o tu část, kterou se poskytovatel rozhodl nevyplatit. Z tohoto úhlu pohledu je i zde nárokový či nenárokový charakter dotace nepodstatný.
45. Městský soud v Praze byl proto, vycházející z právě uvedených závěrů rozšířeného senátu, přesvědčen, že sdělení žalovaného ze dne 8. 3. 2016 o neschválení závěrečné žádosti o platbu a o krácení/nevyplacení dotace ze soudního přezkumu vyloučeno není a je třeba je považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. K podobným závěrům ostatně soud v minulosti dospěl se zřetelem k právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 9. 2018, čj. 6 Afs 109/2018 - 43, v rozsudku ze dne 19. 11. 2018, čj. 10 A 70/2014 - 70.
46. Pokud jde o posouzení otázky včasnosti podané žaloby, vyšel soud se zřetelem ke specifickým nyní posuzované věci po důkladném zvážení všech okolností přiměřeně ze shora reprodukováných závěrů o běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí za situace, kdy příjemce dotace brojil proti postupu poskytovatele dotace nejprve prostředkem ochrany předvídaným v dotačních pravidlech. Jakkoli v nyní řešeném případě nebylo o tomto prostředku ochrany materiálně ani formálně rozhodnuto (viz výše), žalobce mohl podle přesvědčení soudu teprve ze Stanoviska k námitkám v II. instanci seznat, že vůči němu dříve učinění opatření v podobě zamítnutí žádosti o platbu a zkrácení/nevyplacení dotace nebude ze strany poskytovatele dotace revidováno. Za této situace proto soud považoval za spravedlivé aplikovat přiměřeně závěry judikatorní praxe k běhu lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí o krácení/nevyplacení dotace při marném využití prostředků ochrany aprobevaných dotačními pravidly, a to přesto, že v nyní posuzované věci nebylo o podaných námitkách formálně ani materiálně rozhodnuto. Soud tedy považoval žalobu v části směřující proti sdělení žalovaného ze dne 8. 3. 2016 za včasnou. Opačný závěr by podle názoru soudu žalobci nepřipustně odňal přístup k soudu.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2016

47. Dále se proto městský soud zabýval námitkami, jimiž žalobce brojil proti postupu žalovaného v souvislosti se zamítnutím závěrečné žádosti o platbu a zkrácením/nevyplacením dotace. V rámci tohoto postupu přitom identifikoval vady rozhodnutí (sdělení ze dne 8. 3. 2016), k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
48. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný sdělením ze dne 8. 3. 2016 informoval žalobce o tom, že „žádost o platbu a celková výše dotace Vám je **krácena** o nezpůsobilé výdaje v celkové výši 2 940 210,91 Kč, z toho 2 491 704,16 Kč přímé náklady (dále jen „PN“) a 448 506,75 Kč nepřímé náklady (dále jen „NN“), které na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace činí 18 % z částky přímých nákladů bez křížového financování. (...)“

Kompletní výčet pochybení je uveden v příloze schvalovacího emailu. Na základě nenaplnění monitorovacích indikátorů byla vypočtena sankce ve výši 100 % celkové částky dotace.

Částka 2 940 210,91 Kč je nevyplacena. Částka 1 242 970,00 Kč (zálohová platba) není předmětem závěrečného finančního vypořádání ze strany poskytovatele dotace MŠMT. Cílem je snaha předejít dvojímu odvodu, a to jednak ze strany poskytovatele dotace, a jednak ze strany příslušného orgánu finanční správy. V případě těchto finančních prostředků bude odvod a případné penále vymáhat orgán finanční správy“ (pozn. zvýraznění doplněno).

49. Žalovaný tedy předmětným sdělením žalobce informoval o tom, že v důsledku identifikovaných pochybení je mu krácena dotace o 2 940 210,91 Kč, resp. že mu nebude tato částka vyplacena, a poukázal na výčet těchto pochybení v příloze zprávy.
50. Žalovaný přitom v příloze zprávy popsal celkem na 21 stranách identifikovaná pochybení spočívající v porušení podmínek dotace dle Rozhodnutí o poskytnutí dotace. Jednotlivá žalovaným podrobněji označená pochybení přitom spočívala např. v nedoložení výkazů práce v předepsané podobě a s dostatečným popisem vykonávaných aktivit, nepředložení licenční smlouvy na vytvořené výstupy projektu, neopravení nedostatku spočívajícího v absenci bližší identifikace nárokových výdajů v soupisce výdajů, nesplnění požadavku přehledného roztržení doložených fotografií dle realizovaných kurzů a požadavku doložení popisu realizované publicity za každé monitorované období včetně doložení podkladů, nedoložení žalovaným identifikovaných podkladů k realizaci klíčových aktivit a k monitorovacím indikátorům a především v naplnění monitorovacích indikátorů Projektu toliko v míře 29,56 %. Žalovaný pak v předmětné příloze zprávy specifikoval další identifikovaná pochybení ve finanční části Projektu.
51. Žalovaný v návaznosti na uvedený výčet pochybení uzavřel, že „na základě výše uvedeného dochází k podezření na porušení Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 50.1/072/2014, část II Povinnosti příjemce dotace - bod 1. Užití dotace, bod 4. Způsobilé výdaje, bod 5. Monitorování, bod 6. Vedení účetnictví, bod 7. Zakázky, bod 12. Poskytování údajů o realizaci projektu a bod 19. Práva duševního vlastnictví. Sankce byla následně vypočtena dle uvedeného Rozhodnutí o poskytnutí dotace, část IV Sankce a odvody – bod 2.1 (5% z celkové částky dotace), bod 2.2 (100 % výdajů), bod 2.3 (100% z celkové částky dotace) a bod 2.4 (ve výši porušení rozpočtové kázně)“. Zdůraznil přitom, že „nejzávažnějším pochybením je skutečnost, že do data ukončení realizace projektu nebyly naplněny monitorovací indikátory výstupů a výsledků - sankce dle části IV Sankce a odvody bod 2.3 (100 % celkové částky dotace – pokud nenaplnění monitorovacích indikátorů výsledků a výstupů přesáhne 50%). Druhým nejzávažnějším pochybením je porušení

části II Povinnosti příjemce dotace bod 4. Způsobilé výdaje sankce dle části IV Sankce a odvody – bod 2.4 (ve výši porušení rozpočtové kázně – veškeré výdaje nárokované v žádosti o platbu k vyúčtování a proplacení v MZ č. 4)“.

52. Soud připomíná, že správní soudy v minulosti na půdorysu právní úpravy obsažené v § 14e rozpočtových pravidel zdůraznily potřebu rozlišit mezi opatřením poskytovatele dotace spočívajícím v pozastavení výplaty dotačních prostředků a opatřením spočívajícím v konečném zkrácení dotačních prostředků. Jakkoli byly tyto závěry konstruovány ve vztahu k porušením dotačních podmínek spočívajících v porušení povinností při zadávání veřejných zakázek (srov. § 14e rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015), lze některá obecná východiska aplikovat rovněž ve vztahu k postupu poskytovatelů dotací v případě porušení jiných dotačních podmínek dle tehdy účinné právní úpravy.
53. Soud podotýká, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 48, zdůraznil potřebu v konkrétním případě rozlišit, jakým způsobem měly být a byly v rámci jednotlivých dotací vyplaceny finanční prostředky. Platí totiž, že jsou-li již nějaké peněžní prostředky příjemci dotace vyplaceny a ten nesplní jakoukoliv podmínku, která se považuje za porušení rozpočtové kázně, pak dnem porušení této podmínky dochází také k porušení rozpočtové kázně. Naopak u dotací poskytnutých *ex post* však před jejich vyplacením nelze dnem porušení podmínky konstatovat porušení rozpočtové kázně, neboť při jejím nedodržení příjemce ještě neobdržel peněžní prostředky. Nejvyšší správní soud pak ve své navazující rozhodovací praxi akcentoval, že nelze pouze na základě způsobu financování (*ex ante* či *ex post*) zjistit, zda byl poskytovatel oprávněn dotaci snížit, či pouze pozastavit platbu (srov. závěry vyslovené v níže citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39; viz dále).
54. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v tomto směru v citovaném rozhodnutí uvedl, že o oprávnění dotaci pouze dočasně nevyplatit půjde zejména v případě „*podezření poskytovatele, že již vyplacené prostředky příjemce použil v rozporu s podmínkami dotačního rozhodnutí, a proto v termínu splatnosti další část dotačních prostředků dle § 14e rozpočtových pravidel nevyplatí. Dospěje-li poté správce daně k závěru, že příjemce dotace skutečně již poskytnuté peněžní prostředky použil v rozporu se stanovenými podmínkami, vyměří příjemci povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně a nevyplacenou platbu na tento odvod započte. Tomuto závěru plně odpovídá i formulace uvedená v § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel „započítávají i částky, které poskytovatel dosud nevyplatil, protože se domnívá, že byla porušena rozpočtová kázeň“.* Jedná se tedy o situaci, kdy se poskytovatel dotace domnívá, že příjemce dotace porušil pravidla pro zadávání veřejných zakázek ohledně již dříve vyplacených prostředků, a proto došlo k porušení rozpočtové kázně, a nevyplatí část dotace, na kterou by jinak měl příjemce dotace nárok, právě ve výši domnělého porušení rozpočtové kázně.

Pro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Není proto možné připustit, aby přesto, že správce daně dospěl k závěru, že příjemce dotace s peněžními prostředky naložil zcela v souladu s podmínkami přidělené dotace, poskytovatel dotace peněžní prostředky nevyplatil.

Z uvedeného je nutno dovodit dílčí závěr, že svěří-li zákon určitému orgánu pravomoc autoritativně rozhodnout o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je takovým závěrem

poskytovatel dotace vázán. Účinky rozhodnutí o nevyplacení dotace dle § 14e rozpočtových pravidel se budou odvíjet od šetření správce daně.

Dojde-li správce daně k závěru, že se příjemce porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace, která byla pozastavena z důvodu podezření na porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit. Nevyplacení dotace bylo skutečně jen dočasné. Konstatuje-li však správce daně porušení rozpočtové kázně a vyměří odvod za její porušení, k proplacení dotace nedojde, protože nevyplacená část dotace se započte na vyměřený odvod ve smyslu § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Nevyplacení dotace poskytovatelem je ve spojení s vyměřeným odvodem za porušení rozpočtové kázně jejím trvalým snížením.

Obsahem rozhodnutí o nevyplacení dotace či její části by vzhledem k procesní obraně příjemce a následnému soudnímu přezkumu měly vždy být konkrétní skutečnosti, ze kterých poskytovatel dovozuje existenci důvodů, které vedly k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek majících za následek porušení rozpočtové kázně.(...) Věcné hodnocení vytýkaného porušení rozpočtové kázně, tedy otázka, zda příjemce dotace skutečně porušil dotační podmínky způsobem majícím za následek porušení rozpočtové kázně, je vyhrazeno až soudnímu přezkumu rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně“.

55. Reflektující uvedená východiska, Nejvyšší správní soud v rozhodovací praxi navazující na předmětné rozhodnutí rozšířeného senátu opakovaně zdůraznil, že je tedy třeba důsledně zkoumat a odlišit, zda v daném případě příjemce dotace porušil rozpočtovou kázeň, či nikoliv. Pokud rozpočtová kázeň porušena nebyla, poskytovatel dotace není oprávněn dotaci definitivně snížit, ale pouze pozastavit a následně se musí řídit názorem příslušného správce daně. Naopak v případech, kdy příjemce poruší pravidla pro zadávání veřejných zakázek, aniž současně byla porušena rozpočtová kázeň, může poskytovatel dle § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit (srov. body [24] až [27] rozsudku ze dne 26. 10. 2017, čj. 9 Afs 168/2017 - 36). Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozsudku potvrdil, že „v případě, že by šlo o pouze dočasné pozastavení a správce daně následně nezjistil žádné pochybení na straně stěžovatelky, mohlo se skutečně jednat o nezákonný zásah z důvodu zdržování finančních prostředků, na které měla stěžovatelka nárok“.
56. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39, velmi podrobně rozlišil, kdy lze dotaci snížit a kdy pouze pozastavit platbu dotačních prostředků (vysvětlil přitom důvody, pro které se nelze omezit toliko na rozlišování *ex ante* a *ex post* poskytnutých dotací), a popsal, v jakých případech je poskytovatel dotace vázán závěry správce daně a zda může vydat nové rozhodnutí o nevyplacení dotace a vypořádat se v něm s opačným závěrem správce daně. Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že „jakmile došlo z dotace k uhrazení, byť i jen části výdajů na pochybením zasaženou zakázku, je celá částka určená na tuto zakázku dotčena zjištěným pochybením a ve vztahu k ní dochází k porušení rozpočtové kázně, neboť příjemce v rozsahu této částky nedodržel všechny své povinnosti. Otázka vyčíslení výše odvodu (která nemusí činit vždy celou dotaci poskytovanou na předmětnou zakázku) navazuje na závěr, že rozpočtová kázeň byla porušena, přičemž pravomoc k posouzení těchto otázek má pouze příslušný finanční úřad“. Zdůraznil přitom, že „pokud má poskytovatel dotace pravomoc pouze zastavit dočasně platbu dotace, neboť vytýkané pochybení je zároveň porušením rozpočtové kázně, rozhodnutí vydané podle § 14e rozpočtových pravidel vyvolává účinky pouze do doby, než příslušný finanční úřad prověří podezření poskytovatele dotace a vyhodnotí, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že nikoliv, je poskytovatel povinen

vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoliv odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace totiž v takovém případě pozbývá účinků a poskytovatel již nemá oporu pro to, aby na nevyplacení dotace dále trval“.

57. Nejvyšší správní soud rovněž v naposledy citovaném rozhodnutí vyslovil závěry týkající se situací, v nichž jsou příjemci dotace dotační prostředky vypláceny rovněž formou zálohy. Uvedl, že „je třeba zohlednit i skutečnost, že projekt může být financován zálohově tak, že na příslušnou etapu je poskytnuta pouze část předpokládaných výdajů a zbytek je vyúčtován spolu s další žádostí o platbu (...). Platba dotace, která je poskytovatelem podle § 14e rozpočtových pravidel krácena v důsledku porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, tak může být určena i na výdaje spojené s předchozí částí projektu (kde již došlo k případnému pochybení) – tedy k doplacení zálohovaných výdajů, a zároveň k předfinancování další etapy. V takovém případě již mohlo dojít k porušení rozpočtové kázně a je dána pravomoc správce daně posoudit vytýkané pochybení a rozhodnout, zda se příjemce dopustil porušení rozpočtové kázně a kolik v daném případě činí částka odvodu, byť ještě může zbývat k doplacení příslušné zakázky celá částka odpovídající danému pochybení“.
58. V rozsudku ze dne 13. 3. 2018, čj. 2 Afs 343/2017 - 25, Nejvyšší správní soud vycházel z výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 270/2015 - 39, jakož i z na něj navazujícího rozsudku ze dne 7. 6. 2017, čj. 6 Afs 270/2015 - 78, a dále z rozsudku čj. 2 Afs 226/2015 - 39, a vyslovil názor, že „lze připustit, že při neshodě názorů obou orgánů na existenci porušení dotačních podmínek je namístě, aby se orgán postihující příjemce dotace (zde stěžovatel) vypořádal s odlišným názorem druhého orgánu (zde finanční úřad); nejde zde však o vázanost (...)“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „na rozdíl od městského soudu, který označil za závazný výsledek daňové kontroly i pro řízení o vyplacení/nevyplacení části dotace, je kasační soud toho názoru, že nové rozhodnutí není vyloučeno. Za předpokladu, že stěžovatel přesvědčivě zdůvodní závažnost auditních zjištění, vypořádá se s rozdílným názorem finančního úřadu a zhodnotí závažnost porušení a jeho vliv na dotaci jako celek, není nové rozhodnutí vyloučeno.“
59. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 6 Afs 358/2017 - 39, však Nejvyšší správní soud k závěrům vyplývajícím z rozsudku čj. 2 Afs 343/2017 - 25, uvedl, že „tento závěr nelze vztáhnout na situaci, kdy poskytovatel nemá právo dotaci definitivně snížit. V takovém případě je totiž vázán závěrem daňové kontroly, přičemž není oprávněn zaujmout jiné stanovisko než správce daně a vydávat nové rozhodnutí, v němž bude trvat na nevyplacení dotace. Citovaný závěr se vztahuje na situaci, kdy rozhodnutí o nevyplacení dotace zrušil správní soud a věc vrátil k novému rozhodnutí poskytovateli dotace, který měl pravomoc dotaci definitivně snížit“.
60. Soud dále zdůrazňuje, že příjemce dotace musí podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů vždy s určitostí vědět, zda je vůči němu uplatňováno opatření dočasné, nebo konečné. Pouze tak se proti němu může efektivně bránit. V případě nejednoznačného sdělení nelze po příjemci dotace požadovat, aby si sám činil úsudek o charakteru opatření, jehož důsledkem je nevyplacení dotace. Není vyloučeno, že se příjemce dozví o jeho skutečné povaze až v průběhu následné komunikace s poskytovatelem dotace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, čj. 9 As 94/2016 - 48).
61. Jak bylo poznamenáno výše, soud je přesvědčen, že shora uvedená východiska je třeba přiměřeně aplikovat rovněž na ty případy, v nichž poskytovatel dotace přistoupí ke krácení/pozastavení výplaty dotačních prostředků z důvodu porušení jiných dotačních

podmínek, jejichž porušení může založit porušení rozpočtové kázně, než podmínek týkajících se zadávání veřejných zakázek. Mezi tato obecná východiska přitom podle přesvědčení soudu patří především naposledy uvedené pravidlo, podle něhož musí být příjemci dotace z konkrétního úkonu poskytovatele dotace vždy bez pochybností zřejmé, zda je daným úkonem platba dotačních prostředků toliko dočasně pozastavována, nebo zda je takovým úkonem s konečnou platností rozhodováno o krácení dotace.

62. Soud zdůrazňuje, že Rozhodnutí o poskytnutí dotace vydané v nyní posuzované věci v části IV. upravující Sankce a odvody v bodu 1 zakotvuje pravomoc poskytovatele dotace pozastavit proplácení prostředků dotace. Dle uvedeného ustanovení je poskytovatel dotace oprávněn pozastavit proplácení prostředků dotace a zahájit potřebné kroky vedoucí ke zjištění, zda došlo k nesrovnalosti, resp. k porušení rozpočtové kázně, a to v případě, kdy poskytovatel nebo jiná oprávněná osoba zjistí, že příjemce dotace nesplnil nebo nesplní některou z podmínek uvedených v tomto rozhodnutí.
63. Rozhodnutí o poskytnutí dotace v následujících ustanoveních (část IV. bod 2) upravuje některá pravidla v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 a 44a rozpočtových pravidel v rozhodném znění.
64. Žalovaný v odůvodnění sdělení ze dne 8. 3. 2016 poukázal na to, že vyměřuje žalobci sankci ve výši 100% z celkové částky dotace dle ustanovení části IV, bodu 2.3. Rozhodnutí o poskytnutí dotace, upravujícího pravidlo pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně z důvodu porušení povinnosti uložené ustanovením části II., bodu 5.1. Rozhodnutí o poskytnutí dotace.
65. Dle ustanovení části IV., bodu 2.3 Rozhodnutí o poskytnutí dotace platí, že v případě, kdy dojde k porušení povinnosti stanovené v části II. bodu 5.1 tohoto rozhodnutí (porušení této povinnosti přitom bylo žalovaným v posuzované věci identifikováno – srov. níže), bude příjemci dotace vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, a to až do 100% celkové částky dotace. Uvedené ustanovení Rozhodnutí o poskytnutí dotace tedy nade vší pochybnost upravuje pravidlo chování související s institutem vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně.
66. Jak je popsáno níže, žalovaný skutečně žalobci v posuzované věci vytykal porušení povinnosti uložené v části II, bodu 5.1 Rozhodnutí o poskytnutí dotace. V opatření ze dne 8. 3. 2016 přitom s odkazem na ustanovení části IV. bodu 2.3 Rozhodnutí o poskytnutí dotace uvedl, že tímto opatřením žalobci vypočítává sankci ve výši 100% celkové částky dotace a dotaci o uvedenou částku krátí, resp. že uvedená částka nebude žalobci vyplacena. Současně pak v předmětném sdělení žalobce informoval o tom, že pokud jde o částku ve výši 1 242 970 Kč (zálohová platba), bude v případě těchto prostředků odvod a případné penále vymáhat orgán finanční správy.
67. Soud s odkazem na shora uvedená východiska zdůrazňuje, že žalobci nemohlo být ze sdělení ze dne 8. 3. 2016 rozumně a nade vší pochybnost zřejmé, jaký typ opatření je vůči němu ze strany žalovaného jako poskytovatele dotace uplatňován a v jakém právním režimu se tomu tak děje. Žalovaný v uvedeném sdělení ze dne 8. 3. 2016 opřel svůj závěr o krácení/nevyplacení dotačních prostředků o ustanovení Rozhodnutí o poskytnutí dotace, které však upravovalo postup při vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný v předmětném sdělení žalobci fakticky vytknul porušení dotačních podmínek vedoucí k porušení rozpočtové kázně a vyměřil žalobci „sankci“ dle ustanovení dopadajícího na vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, k čemuž však žalovaný

neměl pravomoc ani působnost, neboť správu odvodů za porušení rozpočtové kázně vykonávají výhradně orgány finanční správy.

68. Žalobce tak nemohl z uvedeného sdělení bez obtíží usuzovat, jaký typ opatření a na jakém právním základě je vůči němu sdělením ze dne 8. 3. 2016 činěn. Především mu nemohlo být jednoznačně zřejmé, zda poskytovatel dotace v souladu s ustanovením části IV. bodu 1 využívá své pravomoci a pozastavuje z důvodu zjištění porušení podmínky uvedené v Rozhodnutí o poskytnutí dotace výplatu dotačních prostředků (na toto ustanovení však žalovaný ve sdělení neodkázal), nebo zda žalovaný s konečnou platností rozhoduje o odnětí dotace, popř. o konečném vyměření sankce/odvodu za porušení rozpočtové kázně, a na základě jakého ustanovení kterého právního předpisu, které by jej k tomu opravňovalo, tak činí.
69. Míru nejistoty na straně žalobce pak dle přesvědčení soudu žalovaný nesnížil ani nijak nezdůvodněnou poznámkou, dle níž co do částky ve výši 1 242 970 Kč odpovídající žalobcem přijaté zálohové platbě bude odvod a případné penále vymáháno orgánem finanční správy. Žalovaný přitom nijak nevysvětlil a nerozvedl, na jakém právním základě by snad měl být oprávněn žalobci vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně/sankci ve zbývajících částí sám tak, jak ve sdělení ze dne 8. 3. 2016 naznačuje.
70. Popsané pochybnosti o skutečné povaze a právním základu opatření žalovaného ze dne 8. 3. 2016 pak mohly být na straně žalobce dále posíleny tím, že žalovaný současně v příloze uvedeného sdělení poukázal na to, že „na základě výše uvedeného dochází k podezření na porušení Rozhodnutí o poskytnutí dotace...“ V uvedené části tedy na jedné straně žalovaný poukázal na („pouhé“) podezření z porušení dotačních podmínek, ačkoli současně uvedeným opatřením „vyměřil sankci ve výši 100% z celkové částky dotace“, tedy implikoval jistou „konečnost“ závěru o porušení povinností žalobě.
71. Městskému soudu v Praze proto s ohledem na popsané skutečnosti nezbylo, než sdělení žalovaného ze dne 8. 3. 2016, zrušit pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, neboť z předmětného úkonu žalovaného nemohl žalobce s určitostí vědět, zda je vůči němu uplatňováno opatření dočasné, nebo konečné, a o jaký právní základ žalovaný uvedený zásah do veřejných subjektivních práv žalobce opírá.

Ke „konkrétním“ žalobním námitkám proti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2016

72. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2016 může přistoupit k posouzení žalobcem vznesených námitk.
73. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.
74. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek

důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

75. Zdejší soud mohl s ohledem na popsání východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek, které žalobce v žalobě proti postupu žalovaného vznesl. Žalobce se nicméně v podané žalobě omezil na námitku, dle níž byla závěrečná monitorovací zpráva podána v řádné lhůtě dne 5. 10. 2015 v souladu s Příručkou pro příjemce a se zákonem. Žalobce uvedl, že při vypracování zprávy vycházel z předchozí zavedené praxe a zpráva plně vyhovovala zákonným požadavkům. Velké množství dokumentů, které mělo dle žalovaného chybět, bylo dle žalobce řádně doloženo, a to i několikrát. Většina vytýkaných nedostatků je dle žalobce buď formálního rázu, nebo došlo k nepochopení některých z předaných podkladů.
76. Soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
77. Žalobní obrana proti postupu žalovaného v souvislosti se zkrácením/nevyplacením dotace se dle přesvědčení soudu zcela míjí s podstatou závěrů, o které žalovaný svůj postup opřel.
78. Jak bylo uvedeno výše, ze samotného sdělení ze dne 8. 3. 2016 a i z jeho přílohy je znatelné, že žalovaný ke zkrácení/nevyplacení dotace přistoupil především z důvodu nenaplnění monitorovacích indikátorů, tj. *de facto* z důvodu nesplnění, resp. nedostatečného splnění cílů Projektu. Jakkoli žalovaný v rámci prověřování monitorovací zprávy a související žádosti o platbu identifikoval celou řadu pochybení, je z předmětného sdělení i obsahu jeho přílohy zjevné, že klíčovým důvodem vedoucím ke zkrácení/nevyplacení dotace ve výši 100% bylo právě nedostatečné naplnění cílů projektu.
79. Žalovaný v tomto ohledu v příloze sdělení, které v daném ohledu fakticky představuje odůvodnění rozhodnutí o zkrácení/nevyplacení dotace, specifikoval důvody, pro které uzavřel, že žalobce nenaplnil v potřebné míře monitorovací identifikátory. Vysvětlil, že ačkoli byl žalobce vyzván k doložení výukových materiálů (výstup KA01) vytvořených v rámci projektu v elektronické podobě na CD s výstupy pro oblasti Základy podnikání a Právní minimum, žalobce tyto podklady nedoložil. Žalobce rovněž byl vyzván k doložení vyjádření k nedostatečné kvalitě výukových materiálů, žádné vyjádření k připomínkované kvalitě vytvořených výukových materiálů však nepředložil. Konkrétní připomínky k výukovým materiálům přitom žalovaný rovněž specifikoval na str. 2 – 3 uvedené přílohy (včetně identifikace možných plagiátů/kompilátů). Žalovaný pak rovněž vysvětlil důvody, pro které uzavřel o nenaplnění dotačních podmínek v důsledku provedení školení osob, které měly trvalé bydliště v obcích nad 2000 obyvatel. Žalovaný přitom poukázal na

konkrétní ustanovení Rozhodnutí o poskytnutí dotace a podmínek obsažených v Příručce pro příjemce, které měl žalobce popsaným způsobem porušit.

80. Žalobce se však v podané žalobě fakticky omezil toliko na obecné a paušální tvrzení, dle něhož bylo velké množství dokumentů, které mělo dle žalovaného chybět, řádně doloženo, a to i několikrát, přičemž většina vytýkaných nedostatků byla buď formálního rázu, nebo došlo k nepochopení některých z předaných podkladů.
81. Žalobce však v podané žalobě ani předtím v průběhu komunikace s žalovaným, jak soud zjistil z obsahu předloženého správního spisu, nad rámec těchto svých obecných a nijak nerozvedených tvrzení nespecifikoval, jaké podklady byly (nadto opakovaně) předloženy a žalovaným nedostatečně zohledněny, resp. které z nich měly být žalovaným nepochopeny.
82. Žalobce zvolil zcela neadekvátní a shora vyloženým principům ovládajícím tento typ soudního řízení neodpovídající způsob procesní obrany, když se fakticky omezil toliko na výše uvedené tvrzení. Nenamítal, že by ten který žalovaným konkrétně specifikovaný podklad, který žalobce dle žalovaného nedoložil, ve skutečnosti předal, nespecifikoval, kdy, kdo a jakým konkrétním úkonem tak učinil, neoznačil podklady, které měl žalovaný dle obecného žalobního tvrzení nedostatečně zohlednit nebo nepochopit, nevymezil (a to ani typově) nedostatky, které měly být dle jeho přesvědčení nedostatky toliko formálními. V žádném z těchto ohledů pak ani neoznačil žádné důkazní prostředky, které snad měly dle jeho přesvědčení jeho obecné žalobní tvrzení podporovat.
83. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje rozhodnutí o zkrácení/nevyplacení dotace za nezákonná, a předmětné žalobní námítky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
84. V tomto ohledu je třeba opětovně připomenout výše akcentovaný význam dispoziční zásady ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. s tím, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, přičemž není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
85. Žalobce tím, že se v podané žalobě omezil toliko na obecné tvrzení paušálně popírající závěry vyslovené žalovaným, aniž by jakkoli věcně reagoval na skutečnosti popsané v příloze sdělení ze dne 8. 3. 2016, v němž žalovaný vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z obsahu spisu uzavřel o porušení konkrétních dotačních podmínek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
86. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
87. Soud proto shodně s žalovaným v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že obsah správního spisu dostatečně podporuje závěr o tom, že žalobce předmětné dotační podmínky porušil. Především pak s ohledem na klíčový vliv porušení této podmínky na závěr o zkrácení/nevyplacení dotačních prostředků žalovaný dostatečným způsobem, majícím oporu v obsahu správního spisu, vyložil důvody, pro které žalobce nenaplnil monitorovací indikátory plnění cílů Projektu. Žalovaný dle přesvědčení soudu zcela správně uzavřel, že za dané skutkové situace nebylo pochyb o tom,

že žalobce v důsledku v příloze zprávy podrobně specifikovaných nedostatků naplnil do ukončení realizace Projektu monitorovací indikátory méně než z 50 %. Žalobce závěr o nedostatečném naplnění monitorovacích indikátorů v podané žalobě nijak nezpochybnil a neuváděl konkrétní důvody, pro něž by byl přesvědčen, že tento závěr žalovaného neodpovídá skutečnému stavu věci.

88. Soud tedy nemohl žalobci za této situace jeho obecným námitkám brojícím proti závěrům žalovaného o porušení dotačních podmínek přisvědčit.

VI. Závěr a náklady řízení

89. Na základě všech shora uvedených skutečností soud rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016 pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
90. V dalším řízení žalovaný zohlední závěry vyslovené výše v bodech 48 - 71 tohoto rozsudku. Pokud bude v dalším řízení zamýšlet vydání nového rozhodnutí o zkrácení/nevyplacení dotačních prostředků přiznaných Rozhodnutím o poskytnutí dotace, zajistí, aby bylo z takového rozhodnutí zřejmé, jaký typ opatření je vůči žalobci ze strany žalovaného jako poskytovatele dotace uplatňován a v jakém právním režimu se tomu tak děje.
91. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
92. Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě proti Stanovisku k námitkám v II. instanci má oporu v § 60 odst. 3 větě první s. ř. s.
93. Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2016 vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a sepsí žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobce prokázala soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. srpna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu